

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Maggie Cox
A Temze-parti ház

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maggie Cox, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 629. eredeti címe: *A Taste of Sin* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 629. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-183-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Rose kinézett a bolt ablakán. Órák óta zuhogott az eső. Csend volt, csak az esőcseppek egykedvű koppanását lehetett hallani.

Néhány perccel később fényes, fekete Mercedes gördült a régiségüzlet elé. A sofőr elég magabiztosan parkolta le az autót: félig a járdán állt meg.

Olyan ez az egész, mint egy gengszterfilm nyitójelenete, gondolta Rose, és nagyot dobbant a szíve. Íme, hát eljött a nagy pillanat. Innen már nincs visszaút.

Eugene Bonnaire megérkezett.

Elég volt felidézni a nevét, máris végigfutott a hátán a hideg. Az ország legismertebb gasztronómiai szakértője, jómódú, francia származású üzletember. Úgy hírlett, mindig megkapja, amit akar.

Rose főnöke, Philip néhány napja eladásra kínálta a Temze partján lévő régiségüzletét. Eugene Bonnaire szinte a semmiből bukkant fel, hogy lecsapjon a lehetőségre.

A titkársága közölte: Bonnaire úr a lehető leggyorsabban szeretné megtekinteni az üzletet.

Bárcsak Philip is itt lenne, gondolta Rose szomorúan. Ám erre sajnos nem volt lehetőség. A főnöke egészségi állapota nem engedte, hogy üzleti ügyekkel foglalkozzon. Philipet bent tartották a kórházban, így Rose-nak kellett fogadnia az érdeklődőket.

Megviselte a dolog. Tudta, nehéz lesz, de azt nem sejtette, hogy ennyire. Philip betegsége volt az egyik baj (az orvosok azt mondták, soha többé nem lesz a régi), a másik pedig, hogy titkon azt remélte, egy nap majd ő veszi át az üzletet.

Tíz csodás évet töltött itt, szívét-lelkét beleadta a munkába. Nem volt könnyű szembenézni a potenciális vevővel, s úgy tenni, mintha hidegen hagyná a dolog.

A sofőr kiszállt, és kinyitotta az ajtót a nagy Eugene Bonnaire előtt. Rose először a cipőjét pillantotta meg – olasz volt és méregdrága –, majd a méretre szabott, sötétszürke öltönyre tévedt a tekintete. Ezután a vendég arcát kezdte tanulmányozni: markáns áll, férfias vonások és világítóan kék szem... Rose most már értette, miért nevezte a sajtó jeges tekintetűnek. Hirtelen úgy érezte, élete legnagyobb kihívását jelenti ez a találkozás.

Milyen buta, éretlen gondolat! Vett egy nagy levegőt, gondosan elsimított néhány láthatatlan ráncot bő szabású, tengerkék ruháján, majd elindult a vendég felé.

Ajtónyitás közben vette észre, hogy a férfi jó fejfel magassabb nála. Fel kellett emelnie a tekintetét, ha a szemébe akart nézni.

– Eugene Bonnaire? Fáradjon be, kérem. Rose Heathcote vagyok, Mr. Houghton asszisztense. A főnököm engem bízott meg, hogy fogadjam önt.

A férfi franciás könnyedséggel meghajolt Rose előtt. Bár jelentéktelen mozdulat volt, mégis valami különös varázserő áradt belőle.

– Örülök a találkozásnak, Miss Heathcote. Sajnálattal hallottam a főnöke megromlott egészségéről. Megkérdezhetem, milyen most az állapota?

Mielőtt válaszolt volna, Rose kitette az ajtóra a ZÁRVA táblát. Jól jött ez a kis szünet, mert Bonnaire mély, búgó hangja, s iménti kis meghajlása meglepően nagy hatással volt rá, még bele el is pirult. Remélhetőleg nem túl feltűnően, mert az bizony nagyon kínos lenne!

– Bárcsak azt mondhatnám, hogy a gyógyulás útjára lépett – válaszolt a lány kissé körülményesen. – De az orvosok nem kecsegtetnek semmi jóval. Egyhamar biztosan nem nyeri vissza az egészségét.

– *C' est la vie*, ilyen az élet, a sors akaratán sajnos nem változtathatunk. Szívből kívánom neki a legjobbakat.

– Köszönöm, átadom. Most pedig kérem, kövessen az irodámba. Ott nyugodtan tárgyalhatunk.

– Előtte szeretném, ha körbevezetne az épületben, Miss Heathcote. Tulajdonképpen ezért

jöttem ma ide.

Rose-t nem tévesztette meg az udvarias hang. Eugene Bonnaire nem hagyott kétséget afelől, hogy neki csak a cél számít, s jaj annak, aki az útjába áll. Valószínűleg már ma dönteni akar: vagy rögtön vételi ajánlatot ad, vagy elveti az egészet.

– Természetesen – mondta a lány mereven. – Örömmel.

Először felmentek az emeletre, s bejárták a hatalmas helyiségeket, melyek dugig voltak régiségekkel. Por szállt a méhviasztól illatos levegőben. Odakint még mindig ömlött az eső, ettől egész otthonos lett a hangulat.

Rose lent hagyta a kasmírkardigánját, s kicsit didergett az ujjatlan ruhában.

– A szobák kialakítása egész nagyvonalú ahhoz képest, hogy milyen régi az épület – mondta. – Ezért is tudjuk raktárként használni ezeket a helyiségeket. Gyakorlatilag minden elfér. Remélem, tetszik önnek, amit lát, Mr. Bonnaire.

A férfi elmosolyodott. Egy pillanatra találkozott a tekintetük. Rose úgy érezte, mintha áram futott volna végig a testén. Aztán arra gondolt: kevésbé kétértelműen is megfogalmazhatta volna a mondanivalóját.

Sosem bátorítana egy ilyen férfit... remélhetőleg nem hiszi, hogy az imént flörtölni próbált vele. Aligha, okoskodott tovább magában, hiszen Eugene Bonnaire hírhedt szívtipró, s kizárólag extravagáns szépségekkel veszi körbe magát. Ő, Rose Heathcote pedig határozottan nem sorolható ebbe a kategóriába.

– Mostanáig kifejezetten tetszik, amit látok, Miss Heathcote – mondta a férfi.

Rose úgy figyelt, mint egy sas, de Bonnaire nem somolygott és nem is pislogott, halálosan komolynak tűnt. Forró hullám futott végig a testén.

– Örömmel hallom. Szánjon rá annyi időt, amennyire csak szüksége van.

– Úgy lesz.

– Helyes.

Rose összefont karral várakozott, miközben Eugene ráérősen körbenézett. A lány úgy tett, mintha ott sem lenne, a szeme sarkából azonban követte a férfi minden mozdulatát. Eugene néhány dolgot közelebről is szemügyre vett. Lehajolt, s ilyenkor az öltönyön át is látni lehetett kidolgozott izmait. A keze szép volt és erős, az ujjai hosszúak. Megkopogtatta a padlót, ellenőrizte az ablakkereteket.

Rose egyre nyugtalanabb lett, mert úgy érezte, a férfi nem elégedett a ház állapotával. Pedig Philipnek égető szüksége volt a pénzre. Saját zsebből kell fizetnie a rehabilitáció költségeit, ráadásul még jó ideig nem tud munkába állni.

Súlyos teherként nyomta a vállát a felelősség. Muszáj volt jó árat kialkudnia.

Gondterhelten ráncolta a homlokát. Eugene hangja szakította ki a sötét gondolatokból.

– Ne vegye tolokodásnak, de úgy látom, mintha kissé remegne. Egészen átfázott. Nem hoz magának egy kardigánt, Rose?

A lány megborzongott, mikor a férfi kimondta a nevét. Meghitten hangzott, mégis izgatón.

Előző este körbenézett az interneten, s érdekes dogokat olvasott Eugene Bonnaire-ről. Olyan férfinak írták le, akit nem érdekel az ár, csak a legjobbal éri be mindenből. A nőügyeiről írt cikkekből pedig kiderült, hogy igazi régi vágású playboy.

Rose tudta, nem árt résen lennie. Nem ronthatja el az üzletet azért, mert túl vonzónak találja a tárgyalópartnerét.

Miután mindezt végiggondolta, megrázta magát, és hűvös, tartózkodó hangon válaszolt:

– Igaza van, leszaladok a kardigánomért. Ne zavartassa magát, folytassa nyugodtan a nézelődést. Mindjárt visszajövök.

Mikor néhány perccel később visszatért, Eugene már a leghátsó helyiségben jár. Itt voltak a legnagyobb értékek, például a zárt üvegvitrinek, melyekben az ékszereket tartották.

A férfi elmélyülten tanulmányozta az egyik darabot. Rose-ban feléledt a remény. Talán mégis megtetszett Bonnaire-nek az árukészlet és az épület.

Mekkora boldogság lenne, ha jól hírrel szolgálhatna Philipnek...

Mosolyogva Eugene mellé lépett. Már látta, melyik ékszer köti le a figyelmét: a gyémántokkal és gyöngyökkel berakott gyűrű, a tizenkilencedik századi kollekció egyik legszebb darabja.

– Különleges, nem igaz? – kérdezte.

– Igen, az. Arra a gyűrűre emlékeztet, amivel apám lepte meg anyámat, mikor a közösen alapított cégük elkezdett nyereséget termelni. – A férfi egy pillanatra elmélyedt a gondolataiban.

– De az olcsó másolat volt, hamis gyöngyökkel és kövekkel. Akkoriban csak arra tellett.

Rose mintha fájdalmat látott volna megvillanni Eugene tekintetében, s azonnal fellángolt a lelkében az együttérzés. *Légy óvatos, Rose!* – intette magát.

– Az édesanyja biztosan úgy szerette azt a gyűrűt, mintha valódi drágakőből lenne. Hiszen a gesztus számít, nem pedig az ár.

A férfi szó nélkül hagyta a megjegyzést.

– Talán érdeklí a története – folytatta Rose. – Egy ápolónőé volt, aki a krími háborúban szolgált, sebesült katonákról gondoskodott. Odaadó, kedves teremtés volt. Az egyikük családjától kapta, megbecsülésük jeleként, az ékszert.

Eugene elgondolkodva nézte a lányt, s közben felragyogott a szeme. Rose megremegett a pillantásától, önkéntelenül összehúzta magán a kardigánt.

– Minden képnek megvan a maga története. Úgy hiszem, ez az ékszerekre is vonatkozik. Kérdeznék magától valamit, Rose: mit gondol, egymásba szeretett a katona és az ápolónő?

A lány remegése felerősödött. Szíve szerint a padlóra szegezte volna a tekintetét nagy zavarában. De összeszedte magát, és öntudatos mosolyt villantott a férfitra.

– Nem tudom, éreztek-e valamit egymás iránt. Annyi biztos, hogy a katona nem élte túl a sérülést. Szomorú fordulat, igaz? Az ajándékozás tényét feljegyezték a családi archívumban, innen tudtuk visszakövetni a történetet.

– Azt hiszem, titkon azért szerelmespárnak képzelem őket – jelentette ki Eugene az eddiginél is mélyebb hangon.

– Miért is ne? Ki vethetné a szemükre, hogy a borzalmak közepette egymásra találtak, és részük volt egy kis boldogságban? Sajnos soha nem fogjuk megtudni, mi történt valójában.

Azt azonban tudta: nagy baj lesz belőle, ha nem áll ellen a francia vonzerejének. Hiszen hol a hideg futkos a hátán, hol meg előnti a forróság!

– Miután itt végeztünk, lemehetnénk az irodába. Mi a véleménye?

– Jó ötlet. Talán egy kávéval is meg tud kínálni?

– Hát persze. Mivel issza?

– Mire tippel, Rose? Lepjen meg!

Ha ezzel a taktikával az a célja, hogy elterelje az üzletről a figyelmem, akkor átkozottul jól csinálja, gondolta a lány. Ki tudna ellenállni ennyi csáberőnek?

Félre a flörttel! Fontos feladat vár rá: a lehető legjobb árat kell kiharcolnia az üzletért. Senki és semmi nem akadályozhatja meg ebben.

Elindult a lépcsőn lefelé, s közben a válla fölött visszanézett:

– Hát jó. Szerintem erősen és feketén szereti, de a cukor csábításának nem tud ellenállni, ezért mindig belecsempész két kávéskanálnyit. Nos? Jól tippeltem?

– Ragyogóan. De ne gondolja, hogy mindenben ilyen könnyen kiismeri az ízlésemet. Ha ezt hiszi, akár pórul is járhat.

Mosolyogva mondta, de Rose kihallotta a hangjából a fenyegetést. Nem csoda: az Eugene Bonnaire-féle emberek bárkin képesek átgázolni, hogy keresztülvigyék az akaratukat. A tárgyalási folyamat része az másik fél sarokba szorítása.

Pár perccel később Rose tálcával a kezében belépett az irodába. A férfi háttal ült neki, így a lány zavartalanul megcsodálhatta széles vállait. Fanyar, férfias parfümöt használt, az illata belengte a szobát. Összességében lehengerlő volt a kisugárzása. Olyannyira, hogy Rose-nak össze kellett szednie magát, mielőtt helyet foglalt a főnöke terebélyes, Viktória korabeli íróasztala mögött.

Csendesen ült egy ideig, és a férfi arcát tanulmányozta. Olyan szép vonásai voltak, mint egy Michelangelo faragványnak. Ám a tekintete, mely a gyűrűről folytatott beszélgetés során még

meleg fényt sugárzott, hirtelen kiürült, s olyan lett, mint egy befagyott tó.

Rose nyugtalanul moccani kezdett, mert úgy érezte, Eugene éppen felméri a nőiességét. Sosem tartotta szépnek magát, ezért különösen kellemetlenül érintette a méricskélő, kritikus tekintet.

A barátai szép szemét és magas arccsontját dicsérték, ha a külsejéről volt szó. Ő inkább átlagosnak mondta volna magát. De nem is ez zavarta. Nem értette, miért tartja hirtelen ilyen fontosnak egy vadidegen férfi véleményét.

Eugene szép vonalú szája gúnyos mosolyra húzódott.

– Töltene is a kávéból, vagy csak dísznek hozta? Szeretnék a lényegre térni. Meglehetősen szoros az időbeosztásom, így ha lehet, mielőbb lezárnám ezt az ügyet.

– Úgy hangzik, mintha már döntött volna.

– Valóban. Minden fontos adat a rendelkezésemre áll, s már láttam is az épületet, így rögtön ajánlatot adhatok.

Rose toroka összeszorult, mert Eugene nem beszélt a régiségüzletről, csak az épületet említette.

– Szeretném még ma tető alá hozni a szerződést – fűzte hozzá a férfi.

Úgy hangzott, mintha azzal számolna, hogy Rose elfogadja az ajánlatot. Miért ilyen biztos a dolgában? Talán azt gondolja, nem fontos számára az ügy, mivel nem ő a tulajdonos? Vagy ennyire ellenállhatatlannak tartja magát?

Rose-t zavarta a férfi arroganciája. Ügyelnie kellett, nehogy kicsússzon a száján valami szemtelenség.

Szándékosan lassan töltötte ki a kávé, mert ezzel is időt akart nyerni.

– Akkor tehát két cukorral issza? – kérdezte udvariasan.

Érezte, hogy a férfi mohón követi minden mozdulatát.

– Igen.

Rose szótlánul átnyújtotta a csészét, de közben kerülte Eugene tekintetét. Miután végzett, visszazöttyent a főnöki székbe, s egy nagy sóhajjal felvértezte magát a nehéznek ígérkező tárgyalásra.

– Előljáróban hadd tisztázzak valamit – mondta. – Ha jól értettem, az épületre kíván vételi ajánlatot adni.

– Igen, így van.

– Kérem, bocsásson meg, de én azt hittem, a főnököm félreérthetetlenül fogalmazott a hirdetésben. A *működő régiségkereskedést* kínálja eladásra, Mr. Bonnaire. Az épület másodlagos fontosságú, a hangsúly az üzleten van. Ám ha jól értettem, ön nem kíván régiségekkel foglalkozni.

– Pontosan, Rose... de kérem, nevezzen Gene-nek. Talán nem tudja, de nemzetközi hírű gasztronómiai szakember vagyok, emellett több éttermem is van. Ebben az épületben szeretném megnyitni a legújabb, egyben legragyogóbb éttermemet. El sem tudok képzelni ennél alkalmasabb helyet. Vannak egyéb üzleti részeseim is, de őszintén megmondom, a régiségkereskedés iránt a leghalványabb érdeklődést sem érzem. Ráadásul nem tartozik a virágzó üzletágak közé, ezt bizonyára a főnökétől is hallotta már. Az üzletemberek pénzt akarnak keresni. Ha egy üzlet nem eléggé nyereséges, átnyergelnek egy másikra. Bizonyára a főnöke is ezért akar túladni a bolton és az épületen.

Rose vonásai megkeményedtek. Bonnaire szavai rettenetesen feldühítették.

– Nem látom indokoltnak, hogy ilyen brutálisan...

– Az üzleti élet brutális, *ma chère* – vágott a szavába a férfi. – Ne tegyen úgy, mintha ezzel nem lenne tisztában.

– A főnököm azért döntött az eladás mellett, mert egészségi okokból nem tudja tovább vinni a boltot. Ennek ellenére ez az életműve, és igen büszke rá. Nem adná el, ha lenne más választása.

Gene nagyot sóhajtott.

– Értem. Tehát a betegsége miatt döntött úgy, hogy a lehető legnagyobb haszonnal bonyolítja le ezt az ügyletet – amíg még egyáltalán hasznot húzhat belőle. Ebben azért egyetértünk, igaz?

Rose elpirult, a keze reszketett. Nem lesz képes okosan tárgyalni, ha ilyen hevesen reagál... Lázasan igyekezett rendezni a gondolatait.

Gene sajnos elég jól ítéli meg a helyzetet. Ám Philipnek mégis az a kívánsága, hogy az új vevő valamilyen formában vigye tovább az üzletet.

Ha ezt nem sikerül elérnie, nagy csalódást okoz Philipnek, akihez személyes szálakkal is kötődik. A főnöke az egyik legjobb barátja volt néhai édesapjának.

Rose döntött. Kihúzta magát, és elszántan a férfit pillantott.

– Igaza van, Mr. Bonnaire. Akarom mondani: igaza van, Gene. Mr. Houghton valóban anyagi kényszerből szánta rá magát az eladásra. De miután az ön ajánlata csak az épületre vonatkozik, sajnos el kell utasítanom. Úgy érzem, nem lenne helyes döntés. Tisztában vagyok azzal, hogy más választ várt, és őszintén sajnálom. Ugye megért?

Gene Bonnaire tekintete jegesebb volt, mint eddig bármikor.

– Dehogyan értem! Közöltem önnel: érdekel az építmény. Ne legyen kétsége, méltányos ajánlatot fogok adni. Mondja csak, eddig hány érdeklődő jelentkezett? A jelenlegi gazdasági helyzetben nem hiszem, hogy túl sokan lettek volna... szerintem én voltam az egyetlen! A maga helyében elfogadnám az ajánlatot. Bízson bennem! A főnöke nem értene egyet azzal, hogy elutasít. Tényleg ekkora csalódást akar okozni neki? Cserben hagyná szorult helyzetében?

Rose lázasan kereste, mivel tudna visszavágni. A férfi taktikát váltott, már nem a vonzerejével akarta meggyőzni. Előtérbe került a manipulatív, számító énje. Ennek köszönhető, hogy sikeres üzletemberré vált. Látszott rajta: mindenáron meg akarja szerezni az épületet, s az sem érdekli, ha közben megsérti vagy megalázza Rose-t.

– Azt hiszem, mindketten elmondtunk mindent, Mr. Bonnaire – szólta a lány hűvösen. – Közöltem önnel a döntésemet. Akár tetszik, akár nem, el kell fogadnia.

– Úgy gondolja? Azt hiszi, egy magára valamit is adó üzletember elfogadja, amit *maga* mond?

Gene hangjából süttött az irónia. Úgy nézett Rose-ra, mint egy éretlen kislányra, aki beleüti az orrát a nagyok dolgába.

A lány nagyot nyelt, s igyekezett elrejtetni növekvő ingerültségét. Karba font kézzel, nyugodt derűvel függesztette tekintetét a franciára.

– Álmomban sem merném előírni másoknak, hogy mit tegyenek. Nem vagyok minden hájjal megkent üzletasszony, csupán egy egyszerű régiségkereskedő. Azonban jól ismerem a főnökömet. Tudom, milyen sokat jelent neki ez az üzlet. Nem egyszer mondta, csakis működő céggé lenne hajlandó továbbadni. Nem képviselném őt jól, ha nem venném tekintetbe a kívánságát. A nevében is köszönöm, hogy idefáradt. Ezzel vége a megbeszélésnek. Ha megengedi, kikísérem az ajtóig.

– Ne olyan gyorsan!

A francia idegesen felpattant. Rose nem kis elégtétellel látta Eugene arcán a döbbenetet. Ezúttal nem jött be a számítása, s ez láthatóan igencsak kihozta a béketűrésből.

A drága, kesernyés parfümillat betöltötte a szobát. A lány engedett a csábításnak, és beszívta a bódító illatot. Milyen férfias, milyen csábító... Rose elmosolyodott: eszébe jutott, mennyire távol áll tőle Gene luxuselete.

Határozottan *jólesik* épp egy ilyen fickó ellen felvenni a kesztyűt. Milyen döbbenet képet vág... Nem számított ellenállásra.

– Nézze, nem azért jöttem ide, hogy az időmet vagy a maga idejét vesztegessen – folytatta Bonnaire. – Egyetlen okból vagyok itt. Meg akarok venni egy épületet, amit hivatalosan eladásra kínáltak az ingatlanpiacon. Ha nem akarja eladni nekem... Nos, gondolja át még egyszer a döntését. Mi lenne, ha a régiségeket is megvenném? Egyik-másik darab biztosan érdekes lehet egy gyűjtő számára...

Nem volt épp meggyőző érv. Úgy tűnt, mintha semmire sem becsülné azokat, akik a régiségek iránt érdeklődnek. Philip elborzadna, ha értesülne erről a beszélgetésről. Hiszen Gene nem akarja tovább vinni az üzletet, rövid úton megszabadulna a raktárkészlettől.

– Igen, vannak kifejezetten értékes darabok – nyugtázta Rose. – Sajnos a megjegyzésével tovább erősíti, amit korábban mondott. A legkevésbé sem érdekli a régiségek világa. Éppen ezért nem vehetem figyelembe az ajánlatát, Mr. Bonnaire.

A férfi előhúzta a tárcáját a belső zsebéből. Elővett egy névjegyet, és az íróasztalra dobta.

– Hagyk önnek időt. Gondolja át a dolgot. Idővel talán képes lesz kevésbé emocionális döntést hozni. Nincs kétségem afelől, hogy hamarosan ismét találkozunk. Addig is: *au revoir*.

Rose bénultan hallgatta Gene-t. Bár megkönnyebbült, mivel véget ért a kínos tárgyalás, mégis enyhe szomorúságot érzett, miután bezárult a férfi mögött az ajtó.

Már abban sem volt biztos, helyes döntés volt-e elküldeni egy ilyen tőkeerős befektetőt.

Egész délután konferencián ült. Még csak meg sem szökhett, mivel ő volt az elnök. Úgy tűnt, soha nem akar véget érni ez a nap. Aztán valahogy mégis véget ért. Késő délután visszatért a Mayfair negyedben lévő irodájába. Kért egy kávét a titkárnőjétől, majd elhelyezkedett a kényelmes bőrfotelben, és végiggondolta a napot. Soha életében nem volt még ennyire ingerült és lehangolt – mindezt azért, mert az a jelentéktelen kis alkalmazott visszautasította az ajánlatát!

Évek óta csodálta a Temze partján fekvő épületet. Olyan tökéletes volt, mint egy kis ékszerdoboz. Számtalanszor elgondolta, milyen csodás, exkluzív éttermet lehetne benne kialakítani. Nem olyan lenne, mint az étteremláncához tartozó többi hely, hanem egy igazi különlegesség, valóságos zarándokhely a világ ingyencei számára – akárcsak a New York-i és a párizsi éttermei.

Még mindig nem érte fel ésszel, ami történt. Rose Heathcote visszautasított egy gyakorlatilag visszautasíthatatlan ajánlatot!

Igaz, a lány maga is mondta, hogy nem ért az üzlethez.

Gene-t ingerelte a viselkedése. Legkivált azért, mert nem hódolt be neki. Gene megszokta, hogy a nők a lába előtt hevernek. Azt tett velük, amit csak akart. De Rose olyan kemény volt, mint a gyémánt, s ezzel a hiúsága nem tudott mit kezdeni. Titkon azért csodálta is bátor és határozott kiállásáért. Képes volt ellenállni neki – na meg a vonzó ajánlatnak.

Egy másik dolog is nyugtalanította, mégpedig Rose Heathcote szépsége. A szeme ibolyakék volt, mélyről sugárzó. Fényes, fekete haja és porcelán bőre kiemelte a drámai hatást. Megfoghatatlan szenvedély áradt nem csak a tekintetéből, de minden mozdulatából. Gene mindezt elragadónak találta: erős vágy ébredt benne, hogy közelebről is megismerje a lányt.

Aztán ott volt az ingatlan kérdése. Gene-nek esze ágában sem volt feladni a próbálkozást. Megszokta, hogy a maga javára fordítsa a kisebb kudarcokat, melyek csak a harci kedvét növelték. Ismerte magát, tudta: úgysem adja fel, amíg az övé nem lesz az épület.

Úgy döntött, ad egy kis időt Rose-nak, hogy rájöjjön, mekkora hibát vétett. Aztán néhány nap múlva újra megkeresi. Ezúttal olyan ajánlattal, melyre sem a lány, sem a főnöke nem mondhat nemet.

Bárcsak együtt tölthetnének egy kis időt... Gyorsan meggyőzné Rose-t, mennyire szíven viseli a patinás épület sorsát. Ismét régi fényében tündökölné, ha a gondjaira bízna. Az étteremmel új élet költözne a régi falak közé. Ő meggyőzné Rose-t, Rose pedig Philip Houghtont. Van-e annál jobb megoldás, mint az ország egyik leggazdagabb üzletemberére bízni az épületet?

Kissé rosszul érezte magát attól, hogy a tulajdonos a betegsége miatt kényszerül eladni a Temze-parti ékszerdobozt. Gene minden tárgyalás előtt úgy okoskodott: csak megfelelő ajánlatot kell adnia, és az üzlet megkötetik. Nem mindenki értett egyet a hozzáállásával, annak idején a szülei sem voltak elragadtatva tőle.

Fiam, a gazdagság nem gyógyír minden problémára. Nincs az a pénz, ami elfeledtetné velünk a testvéred halálát. Ez mindig jusson eszedbe!

Felkavaró volt erre gondolni. Egy pillanatra elfelhősödött az arca. De most nincs idő azon töprengeni, mennyire megviselte őt a húga elvesztése...

Gene kihúzta magát. Egészen máshogy látta a világot, mint a szülei. Ő azt nézte, miként lehetne gyakorlati megoldást találni egy adott problémára, míg a szüleit mindig az érzelmek irányították.

A szülei szörnyű gyermekkoráról szóló történetekből is elege volt. Mindketten szegény családban nőttek fel. Sokszor nem jutott vacsora, s alig tudták kifizetni a vizet, áramot.

Gene már kisfiúként is fontos dolognak tartotta a pénzt. Később felfedezte, hogy remek érzéke van az üzlethez. Könnyen ment a pénzkeresés. Könnyörtelen, céltudatos üzletember lett belőle. Elsöpört mindenkit, aki az útjába állt.

Mindenképpen meg akarta szerezni a Temze partján álló épületet. Lassan kezdett körvonalazódni a fejében egy terv. Meg kell hagyni, elég ígéretes terv volt.

Biztosan be fog válni, hiszen ő sosem vall kudarcot! Sosem!

Izgatottan felpattant, megigazította a nyakkendőjét, és elhagyta az irodát. Egy pillanatra megállt a titkárnője, Simone – egy szőke, szoborszerű nő – íróasztala előtt, és küldött felé egy mosolyt. Simone egy menő párizsi tervező unokatestvére volt. Igazság szerint ez volt az egyetlen ok, amiért alkalmazta. Gene tudta, miként kell kapcsolatot építeni. Érdemes volt ebbe időt és energiát fektetni, mert a végén mindig kifizetődött.

– Foglaljon egy asztalt a klubban ma este nyolc órára, *ma chère*.

– Vissz magával vendéget, Mr. Bonnaire?

– Nem, kedvesem, ma kivételesen nem.

– Máris hívom őket. Lefoglalom a kedvenc asztalát.

– Köszönöm.

– Szívesen. Mindig örömmel segítek. Szeretném, ha elégedett lenne a munkámmal.

Simone élénk rózsaszínűre pingált ajka sokat ígérő mosolyra húzódott.

Gene-t zavarta a nő közeledése, a jókedve is rögtön alábbhagyott.

– Akkor nem lesz gond, ha ma egy kicsit túlórázik, ugye? Az asztalomon hagytam egy papírt, amire felírtam a teendőit. Szép estét, Simone. Holnap találkozunk.

Csak néhány hete vette fel a szőkeséget, de már is nyilvánvaló volt, hogy Simone kész lenne bármikor a karjába vetni magát. Véletlenül hallotta, amikor a minap a barátnőjével beszélt. Részletesen elmesélte, milyen stratégiával akarja elcsábítani a főnökét.

Gene türelmetlenül topogott a folyosón, miközben a liftet várta.

– Óvakodj azoktól a nőktől, akik prédaként tekintenek rád – dörmögte maga elé.

2. FEJEZET

Rose képtelen volt kiverni a fejéből az Eugene Bonnaire-rel való találkozást. Nem értette, mi hajtja azokat, akik ilyen lelketlen üzletpolitikát követve intézik az ügyeiket.

A férfi nyilvánvalóan képtelen volt elfogadni, hogy elutasította az ajánlatát. Olyan fickónak tűnt, aki nem ismer nemleges választ.

Sikeres üzletember; pontosan tudja, mit akar. Most erre a szép, Temze-parti házra vetett szemet, hogy átalakítsa, és megnyissa benne a saját vállalkozását.

Rose alaposabban is utánanézett az interneten.

Mint megtudta, Európa egyik leggazdagabb emberéről van szó, aki kicsiben kezdte. Átvette a szülei kelet-londoni francia éttermét, a Mangez Bien, és nemzetközi hálózatot épített belőle. Gene szülei francia bevándorlók voltak. Fiatalon telepedtek le Londonban, s az egész életüket a főzés szeretetének szentelték. A Mangez Bien szerény, de kellemes hely volt remek konyhával és hűségesebb törzsvendégekkel.

Gene alig múlt tizennyolc éves, de már ünnepezt szakács volt. Céljai és képességei messze túlmutattak a szülei szerény ambícióin. Az egyik legelegánsabb londoni hotel éttermét vezette, s közben az üzleti életben is megvetette a lábát. Egyik éttermét nyitotta a másik után, s hamarosan inkább könyörtelen üzletemberként, mint híres séfként tekintettek rá.

Rose hátradőlt a széken, s Eugene képét nézte a képernyőn. A fotó egy Los Angeles-i díjátadón készült, ahol Gene rangos kitüntetést vehetett át. Nem tűnt boldognak, inkább valami fura elégedetlenség látszott a vonásain. A tekintete ezen a fotón is olyan volt, mint a befagyott tó.

A képaláírás is különös volt: „A férfi, akinek mindene megvan, újabb aranymédált szerzett.”

– Érdekes – motyogta Rose. – Ezek szerint mégsem teszi boldoggá a vagyon. Valami rágja a lelkét. Valami, amiről biztos nem szívesen beszél.

Talán az a baja, hogy a szülei nem lettek gazdag emberek? Miért mondta olyan furcsa arckifejezéssel, hogy az édesanyja gyűrűje csupán olcsó utánzat volt? Túl szerénynek találta az otthoni körülményeket, ezért akart ilyen görcsösen még több pénzt, még több sikert? Vagy egyszerűen csak sajnálja a szüleit, mert ők – vele ellentétben – nem vitték sokra?

Fáradtan végigsimított a haján. Miért gondol megállás nélkül Gene Bonnaire-re? Nagyobb gondja is van ennél: meg kell magyaráznia a főnökének, miért utasította el az ajánlatot.

Meg akarta kímélni Philipet a csalódástól. Azt remélte, a mentora és főnöke megérti, miért döntött így. Philip mellette volt, mikor elvesztette az édesapját. Együtt virrasztottak a betegágya mellett.

Rose egyre jobban elbizonytalanodott. Mit tegyen? Nem akarta felzaklatni öreg barátját. De hát mégiscsak az ő szellemében cselekedett... Philip boldogtalan lenne, ha olyan befektető venné meg az épületet, aki nem akarná folytatni az életművét.

Rose kikapcsolta a számítógépet, és nagyot nyújtózott. Magához vette a könyvet, amit éppen olvasott. Az aztékokról szóló mű egyik izgalmas fejezete az uralkodók ékszereivel foglalkozott.

Nemrég tártak fel Mexikó északi részén egy új lelőhelyet. Rose szívesen odautazott volna, hogy megnézzze a régészek munkáját. De sajnós meg kellett várnia, míg az új leletek eljutnak a múzeumi kiállítótermekig.

Az ágyban olvasott. Fáradt volt, hamar kiesett a kezéből a könyv. Álmában egy azték uralkodó üldözte. A pompás fejdísz viselő férfi kísértetiesen hasonlított Gene Bonnaire-re...

Gene ideges arccal ült a régiségboltban szemközt a kis kávézóban. Egyfolytában az járt a fejében, mennyire *akarja* ezt a csodás épületet. A kávéja már rég kihűlt, de nem törődött vele. Szeretett volna átrohanni Rose-hoz, hogy felszólítsa: térjen már végre észhez, és fogadja el az ajánlatát.

Három nap telt el a találkozásuk óta, de a lány nem jelentkezett. Lehet, hogy valaki többet